

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Szociński – Klein

w obecności protokolanta starszego sekretarza sądowego Joanny Woźniak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2020 roku

na rozprawie sprawy:

1. H. R., syna Z. i W., z domu D., urodzonego (...) w P.
2. A. Ś. (1), syna K. i M., z domu (...), urodzonego (...) w P.

oskarżonych o to, że:

1. w dniu 08.11.2019r. w P., woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu z inną ustaloną osobą, wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, dokonał zaboru celem przywłaszczenia - z przystanku komunikacji miejskiej przy ulicy (...) - teczki z zawartością przepustki wojskowej, referentki do gabinetu, imiennej pieczętki radcy prawnego, portfela skórzanego z zawartością dowodu osobistego, karty kredytowej (...), karty płatniczej (...), karty kredytowej S. C. Bank, karty płatniczej (...) SA, karty płatniczej M. Bank, imiennej legitymacji weterana wojskowego, imiennej legitymacji radcy prawnego, imiennej legitymacji emeryta wojskowego, oraz okularów przeciwsłonecznych w etui, okularów do czytania, czapki skórzanej, pendriva K., notatnika, kluczy do domu w ilości 2 sztuk, czyniąc swym działaniem straty w kwocie 2000 zł na szkodę G. T.,

to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w dniu 08.11.2019r. w P., woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu, dokonał kradzieży z włamaniem środków pieniężnych w kwocie 14,50 zł, w ten sposób, że poprzez użycie uprzednio skradzionej karty płatniczej wydanej do konta bankowego w banku (...) należącego do G. T., bez jego wiedzy i zgody dokonał zakupów w sklepie (...) przy ulicy (...) płacąc zbliżeniowo, działając tym na szkodę w/w

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

3. w dniu 08.11.2019r. w P., woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu, dokonał kradzieży z włamaniem środków pieniężnych w kwocie 34,50 zł, w ten sposób, że poprzez użycie uprzednio skradzionej karty płatniczej wydanej do konta bankowego w banku (...) należącego do G. T., bez jego wiedzy i zgody dokonał zakupów w sklepie (...) przy ulicy (...) płacąc zbliżeniowo, działając tym na szkodę w/w,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

4. w dniu 08.11.2019r. w P., woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu, dokonał kradzieży z włamaniem środków pieniężnych w kwocie 14,50 zł, w ten sposób, że poprzez użycie uprzednio skradzionej karty płatniczej wydanej do konta bankowego w banku (...) należącego do G. T., bez jego wiedzy i zgody dokonał zakupów w sklepie (...) przy ulicy (...) płacąc zbliżeniowo, działając tym na szkodę w/w,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

5. w dniu 08.11.2019r. w P., woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem środków pieniężnych, w ten sposób, że przy pomocy uprzednio skradzionej karty płatniczej wydanej do konta bankowego w banku (...) S.A. należącego do G. T., bez jego wiedzy i zgody próbował zapłacić za papierosy w sklepie (...), co jednak nie nastąpiło z uwagi na blokadę przedmiotowej karty, działając tym na szkodę w/w,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

6. w dniu 08.11.2019r. w P., woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem środków pieniężnych, w ten sposób, że przy pomocy uprzednio skradzionej karty płatniczej wydanej do konta bankowego w banku (...) należącego do G. T., bez jego wiedzy i zgody próbował zapłacić za alkohol w lokalu (...), co jednak nie nastąpiło z uwagi na blokadę przedmiotowej karty, działając tym na szkodę w/w,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

7. w dniu 08.11.2019r. w P., woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem środków pieniężnych, w ten sposób, że przy pomocy uprzednio skradzionej karty płatniczej wydanej do konta bankowego w banku (...) należącego do G. T., bez jego wiedzy i zgody próbował zapłacić za alkohol w sklepie (...) przy ulicy (...), co jednak nie nastąpiło z uwagi na blokadę przedmiotowej karty, działając tym na szkodę w/w,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

I.oskarżonych: H. R. i A. Ś. (1) uznaje za winnych dokonania wszystkich zarzucanych każdemu z nich czynów wyczerpujących: w pkt. I dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w pkt. II, III i IV dyspozycję art. 279 § 1 k.k., a w pkt. V, VI i VII dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., z tym, iż uznaje, że wszystkie przypisane oskarżonym czyny popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierza każdemu z nich za wszystkie przypisane im czyny jedną karę roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II.na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec każdego z oskarżonych solidarnie obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwami opisanymi w pkt. od I do IV poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego G. T. kwoty 2063,50 zł. (dwa tysiące sześćdziesiąt trzy złote 50/100);

III.na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu H. R. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 14 listopada 2019r. od godz. 18.45 do dnia 15 listopada 2019r. do godz. 16.02, a oskarżonemu A. Ś. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 14 listopada 2019r. od godz. 16.30 do dnia 15 listopada 2019r. do godz. 15.55;

IV.na zasadzie art. 624 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia każdego z oskarżonych od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, z których poniesione wydatki przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	<i>II K 91/20</i>	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
<i>o.1. Fakty uznane za udowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	A. Ś. (1) H. R.	w dniu 08.11.2019r. w P., woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu z inną ustaloną osobą, wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, dokonał zaboru celem przywłaszczenia - z przystanku komunikacji miejskiej przy ulicy (...) - teczki z zawartością przepustki	

		<p>wojskowej, referentki do gabinetu, imiennej pieczętki radcy prawnego, portfela skórzanego z zawartością dowodu osobistego, karty kredytowej (...), karty płatniczej (...), karty kredytowej S. C. Bank, karty płatniczej (...) SA, karty płatniczej M. Bank, imiennej legitymacji weterana wojskowego, imiennej legitymacji radcy prawnego, imiennej legitymacji emeryta wojskowego, oraz okularów przeciwsłonecznych w etui, okularów do czytania, czapki skórzanego, pendriva K., notatnika, kluczy do domu w ilości 2 sztuk, czyniąc swym działaniem straty w kwocie 2000 zł na szkodę G. T.,</p>	
	<p>A. Ś. (1) H. R.</p>	<p>w dniu 08.11.2019r. w P., woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu, dokonał kradzieży z włamaniem środków pieniężnych w kwocie 14,50 zł, w ten sposób, że poprzez użycie uprzednio skradzionej karty płatniczej wydanej do konta bankowego w banku (...) należącego do G. T., bez jego wiedzy i zgody dokonał zakupów w sklepie (...) przy ulicy (...) płacąc zbliżeniowo, działając tym na szkodę w/w</p>	
	<p>A. Ś. (1)</p>	<p>w dniu 08.11.2019r. w P., woj. (...), działając wspólnie i</p>	

	H. R.	porozumieniu, dokonał kradzieży z włamaniem środków pieniężnych w kwocie 34,50 zł, w ten sposób, że poprzez użycie uprzednio skradzionej karty płatniczej wydanej do konta bankowego w banku (...) należącego do G. T., bez jego wiedzy i zgody dokonał zakupów w sklepie (...) przy ulicy (...) płacąc zbliżeniowo, działając tym na szkodę w/w	
	A. Ś. (1) H. R.	w dniu 08.11.2019r. w P., woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu, dokonał kradzieży z włamaniem środków pieniężnych w kwocie 14,50 zł, w ten sposób, że poprzez użycie uprzednio skradzionej karty płatniczej wydanej do konta bankowego w banku (...) należącego do G. T., bez jego wiedzy i zgody dokonał zakupów w sklepie (...) przy ulicy (...) płacąc zbliżeniowo, działając tym na szkodę w/w,	
	A. Ś. (1) H. R.	w dniu 08.11.2019r. w P., woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem środków pieniężnych, w ten sposób, że przy pomocy uprzednio skradzionej karty płatniczej wydanej do konta bankowego w banku (...) S.A. należącego do G. T., bez jego wiedzy i zgody próbował	

		zapłacić za papierosy w sklepie (...), co jednak nie nastąpiło z uwagi na blokadę przedmiotowej karty, działając tym na szkodę w/w	
	A. Ś. (1) H. R.	w dniu 08.11.2019r. w P., woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem środków pieniężnych, w ten sposób, że przy pomocy uprzednio skradzionej karty płatniczej wydanej do konta bankowego w banku (...) należącego do G. T., bez jego wiedzy i zgody próbował zapłacić za alkohol w lokalu (...), co jednak nie nastąpiło z uwagi na blokadę przedmiotowej karty, działając tym na szkodę w/w	
	A. Ś. (1) H. R.	w dniu 08.11.2019r. w P., woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem środków pieniężnych, w ten sposób, że przy pomocy uprzednio skradzionej karty płatniczej wydanej do konta bankowego w banku (...) należącego do G. T., bez jego wiedzy i zgody próbował zapłacić za alkohol w sklepie (...) przy ulicy (...), co jednak nie nastąpiło z uwagi na blokadę przedmiotowej karty, działając tym na szkodę w/w	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>AD CZYNU Z PKT. 1</p> <p>1.</p> <p>Przebywanie G. T. na przystanku autobusowym w P. przy ul. (...).</p>	<p>Zeznania świadka G. T.</p> <p>Zeznania świadka J. A.</p>	<p>5,6v 89</p> <p>46v,47v, 48v,49-49v,89-89v</p>	
<p>AD CZYNU Z PKT. 1</p> <p>2.</p> <p>Posiadanie przez G. T. teczki z zawartością przepustki wojskowej, referentki do gabinetu, imiennej pieczętki radcy prawnego, portfela skórzanego z zawartością dowodu osobistego, karty kredytowej (...), karty płatniczej (...), karty kredytowej S. C. Bank, karty płatniczej (...) SA, karty płatniczej M. Bank, imiennej legitymacji weterana wojskowego, imiennej legitymacji radcy prawnego, imiennej legitymacji emeryta wojskowego, oraz okularów przeciwsłonecznych w etui, okularów do czytania, czapki skórzanej, pendriva K., notatnika, kluczy do domu w ilości 2 sztuk, czyniąc swym działaniem straty w kwocie 2000 zł.</p>	<p>Zeznania świadka G. T.</p>	<p>5,6v 89</p>	
<p>AD CZYNU Z PKT. 1</p> <p>3.</p>	<p>Zeznania świadka G. T.</p> <p>Zeznania świadka J. A.</p>	<p>5,6v 89</p> <p>46v,47v, 48v,49-49v,89-89v</p>	

<p>Prowadzenie przez G. T. rozmowy przez telefon komórkowy przebywając na skraju chodnika i pozostawienie przez G. T. teczki na ławce przystanku.</p>			
<p>AD CZYNU Z PKT. 1</p> <p>4.</p> <p>Fakt przebywania na wskazanym przystanku jedynie G. T. i J. A..</p>	<p>Zeznania świadka J. A.</p>	<p>46v,47v, 48v,49-49v,89-89v</p>	
<p>AD CZYNU Z PKT. 1</p> <p>5.</p> <p>Pojawienie się osobno na przystanku i w jego pobliżu obu oskarżonych.</p>	<p>Zeznania świadka J. A.</p>	<p>46v,47v, 48v,49-49v,89-89v</p>	
<p>AD CZYNU Z PKT. 1</p> <p>6.</p> <p>Zabór przez oskarżonych pozostawionej bez nadzoru i stojącej na ławce przystanku, teczki należącej do G. T. wraz z jej zawartością.</p>	<p>Zeznania świadka J. A.</p>	<p>46v,47v, 48v,49-49v,89-89v</p>	
<p>AD CZYNU Z PKT. 1</p> <p>7.</p> <p>Wspólne oddalenie się z terenu przystanku w stronę galerii handlowej obu oskarżonych wraz ze skradzioną teczką i jej zawartością.</p>	<p>Zeznania świadka J. A.</p>	<p>46v,47v, 48v,49-49v,89-89v</p>	
<p>AD CZYNÓW Z PKT. 2-4</p>	<p>Dokumentacja fotograficzna</p>	<p>8-12,42 41v</p>	

<p>8.</p> <p>Udanie się przez obu oskarżonych do sklepu (...) przy ul. (...) w P. i dokonanie w nim przez H. R. trzykrotnie zakupów przy użyciu skradzionej G. T. karty S. C. Bank, co doprowadziło do obciążenia konta pokrzywdzonego:</p> <ul style="list-style-type: none"> - o godz. 20:24:27 kwotą 14,50 PLN - o godz. 20:25:34 kwotą 34,50 PLN - o godz. 20:27:55 kwotą 14,50 PLN 	<p>Protokół oględzin</p> <p>Wydruk z rejestracji transakcji płatniczych dokonanych w sklepie (...) znajdującym się w P. przy ul. (...) 1/4</p> <p>Elektroniczne zestawienie transakcji i operacji kartą kredytową</p> <p>Częściowe wyjaśnienia oskarżonego H. R.</p>	<p>9</p> <p>36</p> <p>31v</p>	
<p>AD CZYNU Z PKT. 5</p> <p>9.</p> <p>Udanie się przez obu oskarżonych do sklepu (...) przy ul. w P. i usiłowanie dokonania w nim zakupów przez H. R. przy użyciu skradzionej G. T. karty płatniczej banku (...) S.A., co nie nastąpiło z uwagi na zablokowanie karty.</p>	<p>Dokumentacja fotograficzna</p> <p>Protokół oględzin</p> <p>Częściowe wyjaśnienia oskarżonego H. R.</p>	<p>42</p> <p>41v</p> <p>31v</p>	
<p>AD CZYNU Z PKT. 6</p> <p>10.</p> <p>Udanie się przez obu oskarżonych do lokalu (...) w P. i usiłowanie dokonania w nim przez H. R. zakupów przy użyciu skradzionej G. T. karty S. C. Bank, co nie nastąpiło z uwagi na zablokowanie karty.</p>	<p>Częściowe wyjaśnienia oskarżonego H. R.</p>	<p>31v</p>	

<p>AD CZYNU Z PKT. 7</p> <p>11.</p> <p>Udanie się przez obu oskarżonych do sklepu (...) przy ul. (...) w P. i usiłowanie dokonania w nim zakupów przez H. R. przy użyciu skradzionej G. T. karty płatniczej do jego konta w banku (...), co nie nastąpiło ze względu na zablokowanie karty.</p>	<p>Częściowe wyjaśnienia oskarżonego H. R.</p>	<p>31v</p>	
<p>12.</p> <p>Uprzednia karalność oskarżonego A. Ś. (1).</p> <p>Fakt dotychczasowej niekaralności drugiego z oskarżonych H. R.</p>	<p>Dane o karalności</p>	<p>68-69</p> <p>50</p>	
<p>13</p> <p>Sytuacja rodzinno-majątkowa każdego z oskarżonych</p>	<p>Dane osobopoznawcze</p>	<p>56,57</p>	
<p>0.1. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>2. OCena DOWÓDÓW</p>			

0.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1,2,3	Zeznania świadka G. T.	Zeznania te są spójne, logiczne i konsekwentne. Nadto, świadek będąc jednocześnie osobą pokrzywdzoną nie stara się za wszelką cenę obciążyć w swoich wypowiedziach oskarżonych, przyznaje okoliczności dla nich korzystne, z których na pierwszy plan wysuwa się twierdzenie, iż świadek ten nie widział momentu kradzieży i nie wie kto jest jej sprawcą. W ocenie Sądu świadczy to o tym, iż świadek ten zeznając podaje tylko te okoliczności, które zaobserwował lub w których uczestniczył. Ponadto jego zeznania znajdują potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym.	
1,3-7	Zeznania świadka J. A.	Zeznania te są spójne, logiczne i konsekwentne. Świadek ten znajdował się na miejscu zdarzenia i obserwował je z bliskiej odległości na skutek całkowitego przypadku. Wszystkie osoby będące bezpośrednio zainteresowane w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy są dla świadka osobami obcymi. Świadek	

		<p>ten nie ma żadnych powodów, aby składać niepolegające na prawdzie zeznania. Poza tym w swoich oświadczeniach, zwłaszcza podczas okazania, świadek ten otwarcie podaje swoje wątpliwości, a także w sposób logiczny je tłumaczy. Wskazuje również konkretnie w jaki sposób i na jakiej podstawie zidentyfikował oskarżonych. Jego zeznania znajdują też potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego.</p>	
8-11	Częściowe wyjaśnienia oskarżonego H. R.	<p>Sąd dał wiarę wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego H. R. w tych fragmentach, w których przyznaje się on do dokonania czynów z pkt. 2 do 7. Zaslugują one na wiarę, albowiem korelują z dowodami nieosobowymi, w tym z dowodami z którymi trudno dyskutować, jak dokumentacja fotograficzna, czy wydruki transakcji. Poza tym w swoich fragmentach wyjaśnień oskarżony wiernie przedstawia sposób dokonania i usiłowania dokonania przypisanych mu czynów przyznając się do nich, brak jest więc podstaw do odmowy uznania ich za wiarygodne.</p>	

8-9	Dokumentacja fotograficzna wraz z protokołem oględzin	Dowody te zostały zebrane i przeprowadzone przez uprawniony do tego organ. Nie były w toku postępowania kwestionowane przez którąkolwiek ze stron. Brak jest również jakichkolwiek podstaw do wysuwania twierdzeń, iż zostały one zmanipulowane lub w inny sposób wpływno na treść, którą zarejestrowały.	
8	<p>Wydruk z rejestracji transakcji płatniczych dokonanych w sklepie (...) znajdującym się w P. przy ul. (...) 1/4</p> <p>Elektroniczne zestawienie transakcji i operacji kartą kredytową</p>	Dowody te zostały wygenerowane automatycznie z systemów bankowych oraz współpracujących z nimi terminali płatniczych. Brak jest jakichkolwiek podstaw do ich kwestionowania. Nie były one również kwestionowane w toku prowadzonego postępowania przez żadną ze stron	
12	Dane o karalności	Dane te pochodzą z centralnej ewidencji, bark jest podstaw do kwestionowania faktów w nich podanych.	
13	Dane osbopoznawcze	Zestawienia zostały sporządzone przez uprawnione i kompetentne osoby w ramach obowiązków służbowych. Nie były kwestionowane przez strony.	

<p>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>5-7</p>	<p>Częściowe wyjaśnienia oskarżonego H. R. 31v</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego H. R. w tej części w jakiej nie przyznaje się on do dokonania zarzucanego mu czynu z pkt 1 części wstępnej wyroku i neguje fakt wzięcia udziału w dokonaniu kradzieży z przystanku autobusowego teczki G. T..</p> <p>Przed wszystkim powodem takiej decyzji sądu jest to, iż to właśnie tego oskarżonego najlepiej zapamiętała świadek J. A. i to jego rozpoznała w trakcie okazania (vide k. 47v) swoje stanowisko przekonująco uzasadniając.</p> <p>Ponadto za tym, aby odmówić wiary wskazanemu fragmentowi wyjaśnień oskarżonego, przemawiają również zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania.</p> <p>Zaskakującym bowiem byłoby zachowanie drugiego z oskarżonych polegające na przekazaniu</p>	

H. R. kart płatniczych pokrzywdzonego w celu dokonania za ich pośrednictwem zakupów. Okoliczność taka musiałaby bowiem wzbudzić zaskoczenie i zdziwienie H. R.. Po pierwsze tym skąd osoba dobrze mu znana dysponuje nagle dwoma kartami płatniczymi, a po drugie tym dlaczego nie dokonuje sama za ich pośrednictwem transakcji, lecz prosi o to osobę trzecią. Tymczasem, według jego oświadczeń, miał on nawet nie zapytać współoskarżonego skąd posiada nagle aż dwie karty płatnicze. Zgodnie ze wskazanymi zasadami uznać należało, iż oskarżony doskonale wiedział w jaki sposób weszli oni w posiadanie wskazanych przedmiotów i dalsze jego z nimi postępowanie wynikało z przyjętego podziału czynności.

W ocenie Sądu powód takiego stanowiska oskarżonego jest prosty. Wynika on z przyjętej przez oskarżonego linii obrony i chęci uniknięcia odpowiedzialności karnej za – w jego mniemaniu – najpoważniejsze przestępstwo. W ocenie Sądu, oskarżony, który do tej pory był karany licznie, lecz jedynie za wykroczenia, o czym Sąd ma wiedzę z urzędu, założył, iż najpoważniejszym z

		<p>dokonanych przestępstw, jest właśnie kradzież samej teczki i nie może się z nią równać użycie skradzionych kart na kwotę kilkunastu, kilkudziesięciu złotych. Jako osoba nie posiadająca specjalistycznego wykształcenia prawniczego, błędnie założył, że czyny z pkt. 2 do 7 części wstępnej wyroku – z uwagi na swoją wartość – będą uznane za wykroczenie. Nie uwzględnił faktu, iż (o czym niżej) czyny te są kwalifikowane, jako kradzież z włamaniem i w tym przypadku następuje to niezależnie od wartości.</p> <p>Z tych względów, Sąd odmówił waloru wiarygodności wskazanemu fragmentowi wyjaśnień oskarżonego.</p>	
5-11	Oświadczenie A. Ś. (1) (27v,65)	Oskarżony A. Ś. (1) skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, oświadczył jedynie, że nie przyznaje się do dokonania zarzucanych mu czynów. W ocenie Sądu z konfrontacji ze zgromadzonymi dowodami, oświadczenie to uznać należy za przyjętą formę obrony.	
6	Protokoły przeszukania miejsc zamieszkania oskarżonych 20-21, 22-23	Czynność ta, jakkolwiek zasadna, to z uwagi na niewykrycie przedmiotów skradzionych pokrzywdzonemu, nie	

		ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	A. Ś. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Kradzież polega na zabraniu cudzej rzeczy w celu przywłaszczenia. Pod pojęciem „kradnie” rozumieć należy takie działanie sprawcy, które zmierza do zaboru danego mienia. Przez zabór należy rozumieć z kolei wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby nią władającej (właściciela, posiadacza, dzierżyciela) i przeniesienie go w sferę władztwa sprawcy zaboru. Przyjmuje się, że władztwo jest faktycznym stosunkiem człowieka do mienia, posiada je więc ten, kto faktycznie rzecz ma w swojej dyspozycji, niezależnie od podstawy prawnej tego stanu [por. J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks karny, Komentarz, s. 468].			

Przedmiotem

wykonawczym kradzieży jest rzecz ruchoma, mająca wartość ekonomiczną, która musi być cudza, tzn. powinna ona stanowić czyjąś własność i znajdować się w czyimś posiadaniu, a zatem być rzeczą do której przestępca nie ma żadnego prawa, a więc być „rzeczą cudzą”.

Jeżeli chodzi o pojęcie rzeczy, to należy zastosować tu definicję przyjętą w kodeksie cywilnym. Art. 45 k.c. stanowi, iż rzeczą jest samoistny, wyodrębniony z przyrody przedmiot materialny. Rzeczą podlegającą kradzieży jest zawsze rzecz mająca określoną wartość ekonomiczną.

Rozszerzenie zakresu pojęcia „rzecz ruchoma” dokonane zostało w prawie karnym poprzez art. 115 § 9 k.k., który stanowi, iż rzeczą ruchomą jest także polski albo obcy pieniądz, albo inny środek płatniczy oraz dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniędzy albo zawierający obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce.

Do postawienia zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. koniecznym jest nadto, aby sprawca działał w celu przywłaszczenia,

przestępstwo to jest bowiem przestępstwem kierunkowym.

Stwierdzenie, iż zabór ma być dokonany w celu przywłaszczenia oznacza, iż sprawca musi działać z zamiarem włączenia rzeczy do swojego majątku i postępowania z nią jak właściciel. Z kolei przez zabór rozumieć należy bezprawne wyjęcie danej rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej i objęcie jej we władanie przez sprawcę bez żadnej podstawy prawnej.

Przestępstwo to jest przestępstwem materialnym musi więc nastąpić tutaj skutek w postaci zawładnięcia rzeczą przez sprawcę (por. OSNPG 1985, z.8, poz. 110).

W ocenie Sądu przytoczone okoliczności pozwalają uznać, iż obaj oskarżeni, działając wspólnie i w porozumieniu dopuścili się zarzucanego im w pkt. I aktu oskarżenia czynu i dokonali kradzieży teczki z zawartością przepustki wojskowej, referentki do gabinetu, imiennej pieczętki radcy prawnego, portfela skórzanego z zawartością dowodu osobistego, karty kredytowej (...), karty płatniczej (...), karty kredytowej S. C. Bank, karty płatniczej (...) SA, karty płatniczej M.

Bank, imiennej legitymacji weterana wojskowego, imiennej legitymacji radcy prawnego, imiennej legitymacji emeryta wojskowego, oraz okularów przeciwsłonecznych w etui, okularów do czytania, czapki skórzanej, pendriva K., notatnika, kluczy do domu w ilości 2 sztuk, czyniąc swym działaniem straty w kwocie 2000 zł na szkodę G. T., a przypisany im czyn wyczerpuje dyspozycję art. 278 § 1 k.k. Oskarżeni dokonali bowiem zaboru szeregu rzeczy stanowiących własność innej osoby pozbawiając ją tym samym posiadania ich. Włączyli je również do swojego majątku i rozporządzali nimi jak właściciel (o czym dobitnie świadczą opisy czynów z dalszych punktów aktu oskarżenia), a więc działali w celu przywłaszczenia. W świetle przytoczonego przepisu art. 115 § 9 k.k. nie może budzić wątpliwości fakt, iż wskazane wyżej rzeczy są rzeczami ruchomymi. Oskarżeni musieli zdawać sobie również sprawę, iż rzeczy te są rzeczami cudzymi i że żaden z nich nie ma do niej żadnych praw. Należały one bowiem do G. T..

Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z przyjętym orzecnictwem oraz stałym stanowiskiem doktryny, dla przypisania

współdziałaniu w
dokonanym przestępstwie
nie ma znaczenia, który
ze sprawców (obaj,
czy jeden z nich) w
tej sprawie faktycznie,
fizycznie dokonał zaboru
teczki G. T. wraz z
zawartością. Okoliczności
faktyczne wskazują
bowiem bezspornie, że
działali oni właśnie
wspólnie i w
porozumieniu, zgodnie
z uprzednio przyjętym
podziałem ról, mającym
zapewnić im powodzenie i
ochronę przy
dokonywaniu kradzieży,
a istotą współsprawstwa
jest to, że każdy ze
współsprawców
odpowiada za
zrealizowanie całości
przestępstwa wspólnie i
w porozumieniu, a więc
odpowiada także za te
elementy czynu, których
sam nie zrealizował.
Dla odpowiedzialności
każdego ze sprawców
decydujący jest zakres
porozumienia, które
obejmując całość akcji
przestępczej, spaja w
jedność zachowania
poszczególnych
współdziałających (por.
wyrok AP Kraków
z 2008-04-15 II
AKa 210/07 Krakowskie
Zeszyty Sądowe
2008/38/38), zatem nie
jest istotne i wymagane
wspólne dokonanie
poszczególnych czynności
czasownikowych, lecz
realizacja zespołu znamion
przestępstwa z objęciem
zamiarem całości

zdarzenia jak za działanie własne (wyrok SN 2008.05.13, IV KK 489/07 Biul.PK 2008/10/8).

Dowody zaś zebrane w sprawie niniejszej potwierdzają, iż sprawcy porozumeli się co do zamiaru popełnienia czynu zabronionego. Z relacji naocznego świadka J. A., wynika bowiem bezspornie, że najpierw z jednej strony przystanku (bliżej jezdni) pojawił się jeden z oskarżonych, podczas gdy drugi znajdował się po drugiej stronie przystanku, za nim, bliżej znajdującego się supermarketu. Udawali oni przy tym, iż nie znają się, że są dla siebie osobami zupełnie obcymi, przy czym była to niewątpliwie jedynie poza przyjęta na czas dokonywania kradzieży, gdyż, jak wynika z zeznań tego samego świadka, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży obaj oskarżeni, już wspólnie oddalali się od przystanku, mając przy sobie skradzioną teczkę. Te okoliczności, w zestawieniu z oświadczeniem świadka, iż w pobliżu przystanku w chwili kradzieży i bezpośrednio przed jej dokonaniem poza nim samym **nie było innych osób** za wyjątkiem oskarżonych i pokrzywdzonego, muszą prowadzić do jedyne go słusznego wniosku, iż

to właśnie oskarżeni odpowiadają za dokonanie tego przestępstwa, realizując założony plan, który polegać miał na umożliwieniu im wejścia w posiadanie rzeczy należących do pokrzywdzonego.

Wskazać również należy, że oskarżeni po dokonaniu tej kradzieży dysponowali kartami płatniczymi pokrzywdzonego (popelniając z ich użyciem kolejne przestępstwa), co również pośrednio wskazuje na fakt dokonania przez nich przypisanego im czynu, niezależnie od rozpoznania ich przez naoczego świadka.

W tym miejscu trzeba zwrócić uwagę, iż co prawda świadek z wyglądu rozpoznał jedynie jednego z oskarżonych (H. R.) – k. 47v, to niemniej jednak miał on okazję przyjrzeć się obu sprawcom i zapamiętać nie tylko rysy twarzy, lecz również inne szczegóły, jak chociażby ich odzież. I skoro świadek ten po okazaniu mu zapisu monitoringu ze sklepu (...) przy ul. (...), w którym to sklepie oskarżeni dopuszczali się kolejnych przestępstw, po odzieży właśnie (po kurtce) rozpoznał w towarzyszącej H. R. osobie (którą był A. Ś. (1)), drugiego z mężczyzn, których widział na przystanku (...) podczas dokonywania

kradzieży teczki G. T. (k. 49), to stwierdzić należy, iż to właśnie A. Ś. (1) jest drugim sprawcą kradzieży teczki pokrzywdzonego z przystanku autobusowego! Wniosek ten wydaje się być tym bardziej oczywisty, jeżeli uwzględni się fakt, że brak jest podstaw do kwestionowania tego, że mężczyzną towarzyszącym H. R. we wskazanym sklepie był właśnie A. Ś. (1).

Do znamion strony podmiotowej kradzieży należy umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego, zabarwionego chęcią przywłaszczenia przedmiotu zaboru i będącego wyrazem świadomej realizacji przez sprawcę znamion strony przedmiotowej (wyrok SN z dnia 9 września 1996 r., III KKN 58/96, OSNKW 1996, nr 11-12, poz. 81; por. też A. M., E. P., A. P., Kradzież i paserstwo mienia prywatnego, s. 135 i nast.).

W ocenie Sądu oskarżeni działali z zamiarem bezpośrednim nacechowanym chęcią przywłaszczenia przedmiotu zaboru (teczki z zawartością). Oskarżeni bowiem musieli wiedzieć, iż rzecz ta (teczka i jej zawartość) nie jest własnością żadnego z nich i że żaden z nich nie ma do niej żadnych

praw. Musieli zdawać sobie również sprawę z tego, iż obowiązujące normy prawa, jak też powszechnie funkcjonujące normy moralne i religijne zabraniają kraść. Wniosek ten jest tym bardziej logiczny, jeżeli uwzględni się fakt, iż **osoby te były wielokrotnie karane przez tutejszy Sąd właśnie za kradzieże, z tym, że z uwagi na wartość skradzionych rzeczy ich czyny były zawsze (do tej pory) kwalifikowane, jako wykroczenia, który to fakt znany jest Sądowi z urzędu.** Obaj mieli również obiektywną możliwość zachowania się zgodnego z prawem i niepopelnienia przypisanego im przestępstwa, a mimo tego nie zachowali się tak właśnie, lecz zdecydowali się na kradzież, co w ocenie Sądu jednoznacznie wskazuje, iż działali on z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał każdego z nich za winnego dokonania zarzucanego im czynu polegającego na kradzieży teczki z zawartością na szkodę G. T..

Podkreślić należy, iż przepis art. 278 § 1 k.k. obejmuje swą dyspozycją kradzież. Niemniej jednak w przypadku omawianego

czynu oskarżeni dokonując zaboru rzeczy pokrzywdzonego, dokonali też zaboru takich jego rzeczy, jak dokumenty (dowód osobisty, który po dokonaniu kradzieży ukryli lub usunęli, gdyż do chwili obecnej nie został on odnaleziony i zwrócony pokrzywdzonemu) i karta bankomatowa, Z tego też względu, jako, że wskazane wyżej przedmioty podlegają szczególnej ochronie przewidzianej przez ustawodawcę, Sąd, aby w pełni oddać kryminalną naturę czynu przypisanego oskarżonym, kwalifikując go jako kradzież przewidzianą w art. 278 § 1 k.k., zastosował również z przyczyn wskazanych powyżej kumulatywną kwalifikację z art. 275 § 1 k.k., art. 278 § 5 k.k. (wzw. z art. 278 § 1 k.k.) i art. 276 k.k.

Istota przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. została omówiona wyżej. W tym miejscu wskazać jedynie należy, iż art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. konieczny jest w kumulatywnej kwalifikacji z uwagi na to, że przepis ten statuuje przestępstwo kradzieży karty bankomatowej, czego dopuścili się oskarżeni.

Analogiczne uzasadnienie dotyczy art. 275 § 1 k.k., gdyż ten z kolei przepis penalizuje

kradzież dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby, czego również dopuścili się oskarżeni. Dowód osobisty pokrzywdzonego znajdował się bowiem w portfelu, który z kolei znajdował się w skradzionej pokrzywdzonemu teczce.

Taki sam powód dotyczy również art. 276 k.k. jak wskazano wyżej, oskarżeni dokonując kradzieży teczki pokrzywdzonego, ukradli również jego dowód osobisty. Dokument ten do chwili obecnej nie został odnaleziony i odzyskany, co świadczy o tym, iż został on przez oskarżonych ukryty lub usunięty, co z kolei uzasadnia uzupełnienie kwalifikacji prawnej przypisanego im czynu o art. 276 k.k.

W tym samym pierwszym punkcie wyroku, Sąd uznał również winę każdego z oskarżonych w zakresie czynów z pkt. od 2 do 7 części wstępnej wyroku.

Kradzież z włamaniem stanowi kwalifikowany typ wszystkich odmian kradzieży określonych w art. 278 k.k., którego znamiona szczegółowo omówiono wyżej. W tym jednak przypadku elementem kwalifikującym jest sposób działania sprawcy, tj. włamanie, czyli zabranie cudzej rzeczy w celu przywłaszczenia w

następstwie pokonania przeszkody materialnej w postaci zabezpieczenia.

Interpretacja pojęcia „włamanie” i jego relacji do kradzieży została pozostawiona doktrynie i orzecznictwu Sądu Najwyższego. Przyjmuje się, że kradzież z włamaniem zachodzi wtedy, gdy jej sprawca zabiera mienie w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia utrudniającym dostęp do jego wnętrza. Warunkiem uznania określonych pomieszczeń za zamknięte jest nie tylko ustalenie faktu, że powierzchnię zamkniętą tworzy ich zwykła konstrukcja, ale również to, że ich otwory - poza zwykłymi zamknięciami (np. klamka, haczyk, zewnętrzna zasuwka) - były zaopatrzone w specjalne przeszkody materialne (np. kłódki) utrudniające dostęp do wnętrza pomieszczenia (zob. wytyczne wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej SN z dnia 25 czerwca 1980 r. w sprawie odpowiedzialności karnej za przestępstwa określone w art. 208 k.k., VII KZP 48/78, OSNKW 1980, nr 8, poz. 65).

W doktrynie wskazuje się też (i jest to obecnie pogląd powszechnie akceptowalny), iż postęp techniczny, związany m.in. z ewolucją systemów zabezpieczeń i wzrostem systemów informatycznych w obrocie dobrami powoduje, że w doktrynie słusznie postuluje się swoistą aktualizację wykładni pojęcia włamania, które powinno obejmować nie tylko zabezpieczenia fizyczne (mechaniczne), ale także zabezpieczenia elektroniczne lub zabezpieczenia cyfrowe, a co za tym idzie przełamanie zabezpieczeń na komputerze lub systemie komputerowym, elektronicznych urządzeniach bankowych (bankomatach) i dokonanie dzięki temu zaboru cudzych pieniędzy, powinno być oceniane na podstawie art. 279 § 1 k.k., a nie na podstawie oszustwa komputerowego z art. 287 k.k. (vide Marek, Kodeks karny, 2007, s. 510, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, w: Zoll, Kodeks karny, t. III, 2008, s. 84; M. Kulik, w: Mozgawa, Kodeks karny, 2006, s. 542; post. SA w Katowicach z 13.2.2008 r., II AKp 24/08, KZS 2008, Nr 4, poz. 83; zob. także A. Adamski, Prawo karne komputerowe, Warszawa 2000, s. 120–121).

Na analogicznym stanowisku stanął Sąd Najwyższy, kwalifikując jako **kradzież z włamaniem** **posłużenie się skradzioną kartą bankomatową i dokonanie nią płatności w transakcji zbliżeniowej** (wyr. SN z 22.3.2017 r., III KK 349/16, OSNKW 2017, Nr 9, poz. 50). W innych orzeczeniach z kolei Sąd Najwyższy przyjął, iż dla przypadków, w których kradzież **nie polega na fizycznym zaborze określonych dóbr, lecz na uzyskaniu tych dóbr w inny sposób**, to **samo zabezpieczenie jest ekwiwalentem** pomieszczenia zamkniętego (wyr. SN z 9.9.2004 r., V KK 144/04, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 1533; post. SN z 1.9.2010 r., IV KK 73/10, OSNKW 2010, Nr 10, poz. 93).

W świetle powyższych rozważań, uznać należy, że oskarżeni swoim działaniem w zakresie przestępstw przypisanych im w pkt I wyroku w zakresie czynów opisanych w pkt. 2, 3 i 4 części wstępnej wyroku wyczerpali każdorazowo dyspozycję art. 279 § 1 k.k. Nie ulega wątpliwości, iż ich działania polegające na trzykrotnym zapłaceniu w dniu 8 listopada 2019r. w sklepie (...) za zakupy przy użyciu

uprzednio skradzionej karty płatniczej wydanej do konta bankowego w banku (...) należącego do G. T., bez jego wiedzy i zgody stanowią – zgodnie z zaprezentowanym wyżej poglądem Sądu Najwyższego, który Sąd orzekający w pełni aprobuje i podziela, włamania. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego do tego, aby dokonać trzykrotnie tego samego dnia zakupów w sklepie (...) i móc wyjść z zakupionym towarem, musieli oni za każdym razem – zapłacić za nie i czynili to przy pomocy wskazanej karty. Musieli oni będąc w sklepie i przed jego opuszczeniem z wybranym towarem, dokonując każdorazowo transakcji, zbliżyć kartę należącą do pokrzywdzonego do terminala płatniczego (którą to czynność utrwaliły kamery monitoringu wewnętrznego sklepu), aby zaakceptować transakcję.

Nie ulega również wątpliwości, że oskarżeni, postępując w ten sposób chcieli zabrać cudzą rzecz ruchomą – pieniądze należące do pokrzywdzonego, którymi rozporządzać w żaden sposób nie mieli prawa. Nie ulega również wątpliwości, że pieniądze są rzeczami ruchomymi

sui generis i że posiadają one określoną wartość majątkową na mocy uznania ich określonej wartości przez państwo je emitujące (vide art. 115 § 9 k.k.).

W świetle zebranego materiału dowodowego pewne jest również to, iż oskarżeni zabrali powyższe rzeczy (pieniądze) w celu przywłaszczenia. Świadczy o tym okoliczność, iż rozporządzili oni pieniędzmi pokrzywdzonego, jak właściciele, czyli osoba, której przysługuje określone prawo do rzeczy i nabyli za nie inne dobra materialne.

Do znamion strony podmiotowej kradzieży z włamaniem należy umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego, zabarwionego chęcią przywłaszczenia przedmiotu zaboru i będącego wyrazem świadomej realizacji przez sprawcę znamion strony przedmiotowej.

Przyjmując, że włamanie jest środkiem wiodącym do celu, zamiar zaboru powinien istnieć równocześnie (jeśli nie z wyprzedzeniem czasowym) z podjęciem czynności polegających na pokonywaniu przeszkód, w dostępie do mienia (wyrok SN z dnia 9 września 1996 r., III KKN 58/96, OSNKW 1996,

nr 11-12, poz. 81; por. też A. M., E. P., A. P., Kradzież i paserstwo mienia prywatnego, s. 135 i nast.). W realiach niniejszej sprawy winno to nastąpić najpóźniej w momencie realizacji transakcji płatniczej.

W ocenie Sądu oskarżeni działali właśnie z zamiarem bezpośrednim nacechowanym chęcią przywłaszczenia przedmiotu zaboru. Nie działali oni pod żadnym przymusem, wiedzieli, iż takie zachowanie stanowi przestępstwo i mieli możliwość zachowania się zgodnego z prawem i nie popełnienia przestępstw, a mimo tego zdecydowali się na użycie karty i w tym celu udali się do sklepu (...), aby wejść w posiadanie konkretnych dóbr za które zapłacili przy użyciu pieniędzy pokrzywdzonego, którymi nie mieli prawa rozporządzać, a uczynili tak używając w sposób przestępny karty do konta pokrzywdzonego w której posiadanie weszli drogą przestępstwa.

Z tych względów, Sąd uznał ich za winnych zarzucanych im czynów opisanych we wskazanych wyżej punktach.

W tym miejscu wskazać jedynie należy, iż tutaj również nie ma znaczenia fakt, który z oskarżonych fizycznie posiadał kartę

pokrzywdzonego oraz który z nich faktycznie zbliżał ją do terminala płatniczego. Podobnie bez znaczenia jest to, że A. Ś. (1) był fizycznie obecny w sklepie jedynie podczas dokonywania jednej transakcji. Znaczenie ma to, iż **ich wspólnym zamiarem było objęcie udania się do sklepu właśnie w celu zakupu towarów przy użyciu do zapłaty za nie skradzionymi kartami**, o czym świadczy zgromadzona dokumentacja fotograficzna – k. 8 i nast. oraz obdarzony wiarą fragment wyjaśnień oskarżonego H. R., który wprost stwierdza, że **właśnie w tym celu obaj** udali się do wskazanego sklepu. Bez znaczenia przy tym jest więc fakt, iż nie na wszystkich zdjęciach widoczni są obaj oskarżeni. Wskazać bowiem należy, iż obaj są widoczni na części z nich, co potwierdza, iż udali się tam razem, a przy uwzględnieniu faktu, iż wszystkie trzy transakcje wykonane zostały podczas **jednej** wizyty oskarżonych w sklepie, w odstępie zaledwie około **trzech minut** (pierwsza o godz. 20:24:27, a ostatnia o godzinie 20:27:55! – vide k. 19) fakt, ich porozumienia i wspólnego działania nie może budzić jakichkolwiek

wątpliwości. Z kolei fakt rozłożenia dokonania zakupów na trzy transakcje podczas jednej bytności w sklepie z pewnością spowodowany był jedynie nieznajomością indywidualnego numeru identyfikującego posiadacza karty tzw. (...) i związaną z tym obawą odmowy realizacji transakcji. Oskarżeni z premedytacją jednak wykorzystali możliwość wykonywania transakcji zbliżeniowych bez konieczności podawania wskazanego numeru, o ile wartość jednorazowa transakcji będzie niższa niż 50 PLN. Świadczy to nie tylko o tym, iż oskarżeni działali razem i w porozumieniu, lecz również o ich determinacji.

Koronnym argumentem dowodzącym ponad wszelką wątpliwość, tego, że pomiędzy oskarżonymi istniało porozumienie co do dokonywania zakupów towarów przy pomocy skradzionych kart, jest fakt, iż po popełnieniu przestępstw z pkt. 2 – 4 części wstępnej wyroku, z uzyskanych w ten sposób towarów **korzystali wspólnie**. Z obdarzonej wiarą części wyjaśnień oskarżonego H. R. wynika bowiem bezspornie, że przekazał on co najmniej jedną z zakupionych paczek papierosów właśnie A. Ś.

(1), zaś zakupiony alkohol w postaci butelki wódki – wypili razem.

W tym miejscu wskazać należy, iż w zakresie czynów z pkt. 5, 6 i 7 części wstępnej wyroku również została uznana wina każdego z oskarżonych w pkt. I wyroku. Czynności sprawcze przestępstw przypisanych oskarżonym w pkt. I wyroku, a opisanych w pkt. 5, 6 i 7 jego części wstępnej jest analogiczna jak przestępstw z pkt. 2, 3 i 4 części wstępnej wyroku. Nie ma więc potrzeby ponownego ich przytaczania. Tu również oskarżeni wykorzystując ten sam mechanizm, który opisano powyżej i działając tą samą opisaną wyżej metodą, chcąc wejść w posiadanie określonych dóbr konsumpcyjnych posługiwali się uprzednio skradzionymi kartami płatniczymi wydanymi do konta bankowego w banku (...) i do konta bankowego w banku (...) S.A. należącymi do G. T., bez jego wiedzy i zgody, lecz w tych przypadkach nie osiągnęli zamierzonego celu z uwagi na fakt, iż wskazane karty zostały już przez pokrzywdzonego zablokowane.

Powyższe nie oznacza jednak, jak wskazano wyżej, iż ich zachowania nie podlegają penalizacji. Bez wątplenia usiłowali oni dokonać trzech

kolejnych przestępstw z art. 279 § 1 k.k. Faktem jest, iż nie dokonali oni zaboru wskazanymi czynami żadnych środków pieniężnych znajdujących się na rachunkach bankowych pokrzywdzonego.

Jednakże nie oznacza to, iż nie mieli oni takiego zamiaru. Przeciwnie, z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością należy przyjąć, iż gdyby nie postawa pokrzywdzonego, to działania oskarżonych doprowadziłyby do dalszych uszczupień stanu kont pokrzywdzonego.

Art. 13 § 1 k.k. stanowi, iż odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje.

Użyte w art. 13 § 1 k.k. znamię "bezpośrednio", stanowiące element definicji usiłowania, stanowi jedynie ogólną wskazówkę interpretacyjną. Inaczej mówiąc - nie może ono być oceniane abstrakcyjnie, ale zawsze w powiązaniu z ustawowymi znamionami zamierzonego czynu zabronionego.

Powszechnie przyjmuje się, usiłowanie dokonania przestępstwa zachodzi wtedy, gdy uwzględniając zamiar sprawcy i oceniając

jego działanie z punktu widzenia przedmiotowego (sprowadzenie niebezpieczeństwa dla dobra chronionego prawem), można stwierdzić, że działanie to jest już ostatnią fazą jego działalności, którą ma wykonać, aby urzeczywistnić swój zamiar. Przyjmuje się, że jeżeli sprawcy nie podjęli działań mających na celu dostanie się do mieszkania, to trudno mówić, że ich działanie było już ostatnią fazą działania konieczną do urzeczywistnienia zamiaru, lecz jeżeli takie działania zostały już zrealizowane, a przestępstwo z innych przyczyn nie zostało dokonane, to jest to już usiłowanie (por. Cwiakalski Z., Zoll A. Przegląd orzecznictwa z zakresu części ogólnej prawa karnego materialnego (II półrocze 1988 - I półrocze 1991 PS 1992/5-6/86 - t.2)).

Innymi słowy "bezpośredniość" decydująca o usiłowaniu zachodzi wtedy, gdy zachowanie się sprawcy według społecznej oceny (nie zaś według mniemania sprawcy) stanowi ostatnią fazę poprzedzającą dokonanie zamierzonego czynu zabronionego.

Przyjmuje się, że np. usiłowaniem kradzieży

(z włamaniem)
będzie już manipulowanie
wytrychem przy drzwiach
cudzego mieszkania, aby
je okraść, a nie
będzie nim jeszcze
zbieranie informacji lub
sporządzenie planu
działania celem
popelnienia kradzieży.
Z kolei usiłowaniem
napadu rabunkowego
będzie przyjscie pod
dom, z niezbędnymi
narzędziami przestępstwa,
aby dokonać napadu
na określoną osobę,
nie będzie nim jeszcze
wejscie w porozumienie
z inną osobą celem
popelnienia rabunku (tak
Kunze E. Przygotowanie
a usiłowanie (próba
rozgraniczenia tych pojęć
WPP 1990/3/267 - t.1).

Analogiczne stanowisko
prezentuje w licznych
orzeczeniach dotyczących
tejże kwestii Sąd
Najwyższy. Stwierdza on,
iż pojęcie usiłowania
musi być analizowane
łącznie z pojęciem
przygotowania. Są to
bowiem pojęcia graniczące
ze sobą. Granicę tę
wyznacza po pierwsze
określenie, że usiłowanie
musi polegać na
bezpośrednim zmierzaniu
do dokonania, z drugiej
zaś strony usiłowaniem
nie są jeszcze czynności
opisane czynności z
przepisie dotyczącym
przygotowania, mające
stworzyć dopiero warunki
dla podjęcia usiłowania
albo polegające na wejściu

w porozumienie (wyrok Sądu Najwyższego z 18 lutego 1997r. III KKN 132/96 Prok.i Pr. 1997/9/1). W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy wyraził pogląd z godnie z którym nie jest usiłowaniem sam zamiar popełnienia przestępstwa, chociażby niedwuznacznie wyrażony na zewnątrz. "Bezpośredniość" jako kryterium usiłowania oceniać należy na podstawie takich czynności, które rzeczywiście są zbliżone do dokonania i są ostatnią fazą działalności, którą sprawca ma wykonać, aby urzeczywistnić swój zamiar. (wyrok Sądu Najwyższego z 8 sierpnia 1988r. II KR 157/88). W wyroku z dnia 18 maja 1987r. (V KRN 124/87 OSNPG 1988/3/28) Sąd Najwyższy uznał z kolei, iż w sytuacji, gdy oskarżony został ujęty wewnątrz domu handlowego w trakcie przygotowywania różnych przedmiotów do wyniesienia i część rzeczy znajdowała się w neseserze na zapleczu stoiska z ubraniami i bielizną, a pozostałe przedmioty na zapleczu stoiska ze sprzętem elektrycznym, to wynika więc wyraźnie, że czyn oskarżonego stanowił usiłowanie dokonania przestępstwa kradzieży, skoro wszystkie w/w przedmioty wyjęte z właściwych stoisk

znajdowały się jeszcze w obrębie sklepu.

Konkludując, w oparciu o powyższe rozważania stwierdzić należy, że usiłowanie jako typ stadialny przestępstwa cechuje brak dokonania przestępstwa, a więc - przy istnieniu zamiaru dokonania i zachowania zmierzającego bezpośrednio ku realizacji tego zamiaru - nie wypełnienia całego zespołu przedmiotowych znamion przestępstwa określonych w szczególnym przepisie ustawy karnej i wymaganych dla ustalenia, że przestępstwo zostało dokonane. Gdy chodzi o przestępstwo materialne - a do nich należy przestępstwo kradzieży - brak dokonania, to brak skutku spowodowanego działaniem sprawcy, prowadzącego się do wyjścia mienia z władztwa dotychczasowego właściciela (posiadacza) i przejście tego mienia we władztwo sprawcy.

W świetle powyższego uznać należy, iż oskarżeni swoim działaniem trzykrotnie usiłowali dokonać przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. na szkodę G. T.. Podjęli oni bowiem wszystkie czynności związane bezpośrednio z popełnieniem przestępstwa z art. 279

§ 1 k.k. Wybrali (zamówili) towar, podeszli do kasy (baru) i zbliżyli (włożyli) kartę do terminala płatniczego w celu zapłacenia za wybrany towar. Dokonali oni więc wszystkich czynności niezbędnych do dokonania przypisanych im czynów, postępując dokładnie w ten sam sposób w jaki postępowali w przypadku przestępstw z pkt. 2, 3 i 4 części wstępnej wyroku. Fakt, iż nie udało im się zapłacić za wybrane towary nie wynikał z nagłej zmiany w ich zachowaniu i działaniu, a spowodowany był jedynie tym, iż pokrzywdzony zablokował skradzione mu karty. Zdaniem Sądu, z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością należy przyjąć, iż gdyby nie blokada kart, to oskarżeni dokonaliby przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. na jego szkodę.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał ich za winnych usiłowania dokonania zarzucanych im we wskazanych punktach czynów, tym samym uznając ich za winnych wszystkich zarzucanych im czynów.

W tym miejscu dla porządku jedynie wskazać należy, iż podobnie, jak w przypadkach omówionych wyżej, nie ma znaczenia to, że fizycznie dokonać zapłaty usiłował H. R., a A. Ś. (1) czekał na

<p>niego w okolicach sklepów (Ż., ABC), czy baru (K2). Istotne jest bowiem to, że istniało pomiędzy nimi porozumienie co do tego, aby za pomocą skradzionych kart płatniczych dokonywać kolejnych prób zakupu towarów, który mogliby wykorzystać na własne potrzeby. Właśnie fakt, iż w razie powodzenia przestępczej akcji zdobyty w ten sposób towar (jak choćby piwo z baru K2) wykorzystaliby wspólnie, ponad wszelką wątpliwość wskazuje, że w tym zakresie istniało pomiędzy nimi trwałe porozumienie również w zakresie omawianych czynów.</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. Ś. (1) H. R.	I	1-7	Sąd zdecydował, iż adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych obu oskarżonym będzie wymierzona przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. jednak kara roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności. Jako okoliczności obciążające uznał znaczną społeczną szkodliwość ich czynów polegającą na tym, iż czyny, których się dopuścili godzą w podstawowe, konstytucyjnie zagwarantowane każdemu obywatelowi Rzeczypospolitej Polskiej

prawo nienaruszalności własności. Nadto do okoliczności obciążających Sąd zaliczył uprzednią karalność oskarżonego A. Ś. (2) / dane o karalności k. 69 /, fakt, iż oskarżeni są osobami skazanywanymi za wykroczenia przeciwko mieniu, który to fakt znany jest sądowi z urzędu, co świadczy o tym, iż są oni sprawcami niepoprawnymi. Do okoliczności obciążających, Sąd zaliczył również to, iż działali oni z niskich pobudek – z chęci zysku. Za okoliczność obciążającą uznać również należało determinację z jaką działali, przejawiającą się w tym, iż podejmowali oni liczne próby wykorzystania skradzionych pokrzywdzonemu kart usiłując nimi zapłacić w różnych punktach handlowych i czynili to w dalszym ciągu nawet wówczas, gdy napotkali w jednym z punktów odmowę autoryzacji transakcji. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał również fakt, iż przypisanych im licznych przestępstw dopuścili się w zaledwie kilka godzin, jakie upłynęły od momentu dokonania przez nich kradzieży teczki pokrzywdzonego z zawartością do momentu próby zapłaty skradzioną kartą w sklepie (...) w P.. Okolicznością obciążającą jest również fakt stale rosnącą na terenie kognicji

tutejszego Sądu liczbę tego typu przestępstw co uzasadnia surowszą reakcją karną.

Powyższe okoliczności wskazują, że jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności (z dobrodziejstwa warunkowego jej zawieszenia skorzystać mógł jedynie teoretycznie H. R.) będzie karą adekwatną do stopnia zawinienia sprawców. Oskarżeni bowiem okazali się osobami o wysokim stopniu demoralizacji, o czym świadczą wskazane wyżej okoliczności. Mimo wcześniejszych kontaktów z wymiarem sprawiedliwości, nie tylko nie zmienili oni swego postępowania, ale co więcej popełnili kolejne przestępstwa wykazując się przy tym determinacją i nieustępliwością. Z tych więc powodów, Sąd uznał, że jedynie odbycie kary pozbawienia wolności, może spowodować zmianę postawy oskarżonych.

Jako okoliczności łagodzące Sąd zaliczył fakt zamieszkiwania wspólnie z rodziną oraz wykonywanie przez oskarżonych pracy zarobkowej (dorywczo). W przypadku H. R., za okoliczność łagodzącą uznano jego dotychczasową niekaralność, a w odniesieniu do A. Ś. (1) – fakt posiadania przezeń małoletniego dziecka..

Powyższe okoliczności – z uwagi na argumenty przedstawione wyżej – mogą mieć jednak wpływ tylko na wysokość orzeczonej kary. Pomimo tego, że w niniejszej sprawie przewaga jest po stronie okoliczności obciążających, Sąd uwzględniając także młody wiek sprawców, stosunkowo niewielką wysokość szkody, uznał, że nie ma potrzeby wymierzać im karę pozbawienia wolności w wymiarze dużo wyższym, niż minimalny okres przewidziany przez ustawodawcę. Dlatego też, Sąd będąc władnym wymierzyć oskarżonym karę pozbawienia wolności w przedziale od roku do piętnastu lat, wymierzył im karę w rozmiarze roku i dwóch miesięcy, czyli niewiele wyższą, niż minimalny wymiar kary przewidziany przez ustawodawcę, co w zestawieniu z faktem, iż jest to jedna kara za siedem przypisanych im czynów sprawia, iż jest to kara nie tylko adekwatna do stopnia zawinienia sprawców, a wręcz nosi znamiona kary łagodnej. Pomimo tego, jednak, zdaniem Sądu będzie ona wystarczająca dla powstrzymania oskarżonych przed dalszymi zachowaniami niezgodnymi z prawem

5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA <i>ZAwarte w WYROKU</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. Ś. (1) H. R.	II	1-4	<p>Do chwili obecnej, pokrzywdzony nie odzyskał skradzionych mu rzeczy, zarówno samej teczki, jak i jej zawartości. Nie zostały mu również zwrócone (przez oskarżonych lub podmioty trzecie) środki, jakimi obciążone zostało jego konto w zakresie czynów opisanych w pkt. 2 – 4 części wstępnej wyroku. Łączna suma poniesionych przez niego strat to 2063,50 zł.</p> <p>Z tego względu, Sąd nałożył na oskarżonych solidarny obowiązek naprawienia w całości szkód wyrządzonych pokrzywdzonemu ich działaniem opisanym w pkt. 1 – 4 części wstępnej wyroku. Sąd uznał, że z jednej strony będzie to rozstrzygnięciem korzystnym z punktu widzenia pokrzywdzonego, z drugiej zaś wpłynie w sposób wychowawczy na oskarżonych wyrabiając w nich przekonanie o nieopłacalności podejmowanych przez nich przestępczych działań.</p>

			<p>Jeżeli chodzi o wysokość nałożonego obowiązku, to stanowi on sumę strat jakich doznał pokrzywdzony na skutek działań oskarżonych opisanych w pkt. od 1 do 4 części wstępnej wyroku. Brak jest przy tym jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wysokości szkody określonej przez pokrzywdzonego. Okoliczność ta nie była również kwestionowana w toku postępowania sądowego, jak i przygotowawczego.</p>
A. Ś. (1) H. R.	III	1-7	<p>Oskarżony A. Ś. (1) był w niniejszej sprawie zatrzymany w okresie od 14 listopada 2019r. od godz. 16.30 do 15 listopada 2019r. do godz. 15.55.</p> <p>Z kolei oskarżony H. R. był w niniejszej sprawie zatrzymany w okresie od 14 listopada 2019r. od godz. 18.45 do 15 listopada 2019r. do godz. 16.02.</p> <p>Z tego względu, stosownie do art. 63 § 1 k.k., Sąd zaliczył każdemu z nich wskazany okres na poczet orzeczonej w pkt. I wyroku kary pozbawienia wolności.</p>
1.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii			

mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę

Uznając winę oskarżonych we wszystkich stawianych im zarzutach, Sąd Rejonowy nie podzielił jednak zaproponowanej przez oskarżyciela publicznego konstrukcji osobnego karania ich za każdy z przypisanych im czynów. Na przeszkodzie temu stoi bowiem w ocenie Sądu art. 91 § 1 k.k., który stanowi, że jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Przesłanki ciągu przestępstw określone zostały więc przez ustawodawcę następująco:

1) popełnienie dwóch lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw;

2) składające się na ciąg przestępstwa musiały zostać z wykorzystaniem takiej samej sposobności;

3) musiały zostać popełnione w krótkich odstępach czasu.

Pomimo odejścia przez ustawodawcę (w noweli z 20 lutego 2015r.) od wyodrębnienia realnego zbiegu przestępstw za pomocą kryterium wydania pierwszego wyroku co do któregośkolwiek z nich, pozostawił on jednak tę przesłankę w konstrukcji ciągu przestępstw. Z tego powodu w dalszym ciągu aktualne jest stanowisko Sądu Najwyższego, iż zawarty w art. 91 § 1 k.k. zwrot: "zanim zapadł pierwszy wyrok" odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa, zaś art. 91 § 1 k.k. konstruuje realny zbieg przestępstw nie w zależności od sytuacji procesowej sprawy, ale na podstawie jego obiektywnych i zawinionych zachowań" (uchw. SN(7) z

25.2.2005 r., I KZP 36/04,
OSNKW 2005, Nr 2, poz.
13).

Co do przesłanki sposobności, to stwierdzić należy, iż w języku potocznym sposobność oznacza "sprzyjającą okoliczność, okazję do czegoś, odpowiednią chwilę" (W. Doroszewski (red.), Słownik języka polskiego, Warszawa 1958–1969, <http://www.sjpd.pwn.pl>).

Tymczasem w odniesieniu do art. 91 § 1 k.k. odnosić się będzie ona do okoliczności zewnętrznych ułatwiających sprawcy popełnienie przestępstw objętych ciągiem, kształtowanych głównie przez czas, miejsce lub sytuację (np. kradzieże wykorzystujące nieobecność tłumu, rozboje wykorzystujące odosobnione miejsce) – zob. też J. Majewski, Kodeks karny. Komentarz do zmian, s. 341–342; wyr. SA w Gdańsku z 21.1.2016 r., II AKa 434/15, Legalis. Wskazuje się także, iż mogą ją określać cechy pokrzywdzonego (np. wręczenie fałszywego banknotu osobie nietrzeźwej). Zgodnie w wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 23 maja 2018r. taka sama sposobność oznacza nie tylko sposobność tę samą, czyli identyczną lub trwale istniejącą, **ale również charakteryzującą się**

***tymi samymi cechami
lub***

właściwościami" (II AKa 110/18, Biul. SA w Katowicach 2018, Nr 2, s. 2). Przyjąć należy, iż sama sposobność jest okolicznością zewnętrzną, obiektywną, lecz jej wykorzystanie mieścić już w sobie będzie treść podmiotową, co oznacza, że sprawca dokonał oceny sytuacji i uznał ją za dogodną dla określonego zachowania.

Jeżeli chodzi o krótkie odstępy czasu, jakie muszą wystąpić między przestępstwami objętymi ciągiem, to w literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, iż jest to czas orientacyjnie do kilku (sześciu) miesięcy (P. Kardas, w: Wróbel, Zoll (red.), Kodeks karny, t. 1, 2016, s. 716–717), z pewnością krótszy niż dwa lata (wyr. SN z 14.1.2009 r., V KK 245/08, Prok. i Pr. 2009, Nr 6, poz. 3), powyżej roku (wyr. SA w Katowicach z 28.9.2000 r., II AKa 250/00, Prok. i Pr. 2001, Nr 9, poz. 17), rok (wyr. SN z 16.9.2003 r., WA 40/03, OSNKW 2003, Nr 11–12, poz. 100), powyżej pół roku (wyr. SA w Krakowie z 9.3.2000 r., II AKa 12/99, KZS 2000, Nr 3, poz. 30).

Ciąg przestępstw jest instytucją prawa materialnego, zatem gdy występuje, sąd winien ten fakt uwzględnić, nadając

mu wyraz prawny poprzez odpowiednią kwalifikację prawną (wyrok SA w Krakowie z 12 lutego 2002 r., II AKa 12/2003, Prok. i Pr. 2003, nr 10, poz. 7, dodatek). Nie jest przy tym dopuszczalne zarówno postawienie sprawcy w akcie oskarżenia jednego zarzutu obejmującego cały ciąg przestępstw, jak i przypisanie mu w wyroku jeden raz całego ciągu, a tym bardziej czynu. W przypadku ciągu przestępstw konieczne jest przypisanie oddzielnie każdego z przestępstw wchodzących w skład ciągu ze wskazaniem kwalifikacji prawnej każdego z nich z pominięciem art. 91 § 1 k.k. Przepis ten ma jedynie znaczenie dla wymiaru kary i dlatego tylko przy podstawie prawnej jej wymiaru winien się znaleźć (wyrok SA w Katowicach z 27 czerwca 2002 r., II AKa 201/2002, OSA 2003, nr 6, poz. 56).

Z tych powodów Sąd uznał, iż czyny zarzucane i przypisane oskarżonym mogą zostać zakwalifikowane, jako ciąg przestępstw. Spełnione zostały bowiem wszystkie wymagane przez ustawodawcę przesłanki. Oskarżeni każdego z przestępstw dopuścili się wykorzystując taką samą sposobność, którą było wejście w przestępczy sposób w posiadanie rzeczy pokrzywdzonego

i korzystanie z nich rozporządzając nimi jak właściciel – w tym używając skradzionych kart płatniczych celem obciążania przy ich użyciu sald kont bankowych pokrzywdzonego.

Wszystkie czyny przypisane oskarżonym zostały dokonane na skutek zaistnienia tej samej sposobności. Ową sposobnością był z jednej strony fakt wejścia w posiadanie rzeczy należących do pokrzywdzonego – w tym jego kart płatniczych, a z drugiej fakt, iż w żadnej z siedmiu sytuacji, pokrzywdzony nie mógł zareagować i przeciwstawić się zachowaniu sprawców, którzy wykorzystując jego nieuwagę i późniejszą nieobecność weszli w posiadanie należących do niego rzeczy. Nie można również tracić z pola widzenia, iż czyny oskarżonych słusznie zakwalifikowano, jako przestępstwa kradzieży z włamaniem, to niemniej jednak jest to wynikiem pewnej konieczności dostosowania systemu prawa karnego do ram szybko zmieniającego się świata, również w zakresie występowania obecnie powszechnie w obrocie środków płatniczych innych niż gotówka. Natomiast samo zachowanie oskarżonych nie miało wiele wspólnego

z klasyczną postacią „włamania”, brak było bowiem elementu fizycznego przełamania zabezpieczenia (co nie zmienia faktu, iż zabezpieczenia były i po części oskarżeni je przełamali).

Z pewnością oskarżeni popełniając przypisane im czyny spełnili warunek dopuszczenia się ich w krótkich odstępach czasu, gdyż dopuścili się ich w przeciągu kilku wieczornych godzin dnia 8 listopada 2019r.

Na zakończenie wskazać należy, iż nie budzi wątpliwości, iż w ramy jednego ciągu wchodzić mogą przestępstwa popełnione w różnych formach stadialnych, gdyż warunek tożsamości podstawy wymiaru kary za wszystkie czyny objęte ciągiem realizuje zbieg tych samych przestępstw popełnionych w formie dokonania i usiłowania (uchw. SN z 11.8.2000 r., I KZP 17/00, OSNKW 2000, Nr 7–8, poz. 56; wyr. SA w Katowicach z 30.12.2009 r., II AKa 324/09, KZS 2010, Nr 3, poz. 53; wyr. SA we Wrocławiu z 27.6.2012 r., II AKa 184/12, Legalis; J. Majewski, Glosa do uchw. SN z 11.8.2000 r., s. 245; J. Giezek, w: Giezek (red.), Kodeks karny, 2012, s. 574; P. Kardas, w: Wróbel, Zoll (red.), Kodeks karny, t. 1, 2016, s. 700–

<p>701) lub w różnych formach zjawiskowych (J. Majewski, Kodeks karny. Komentarz do zmian, s. 345; P. Kardas, w: Wróbel, Zoll (red.), Kodeks karny, t. 1, 2016, s. 701–702), a z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>IV</p>	<p>Orzeczenie o kosztach uzasadnione jest treścią art. 624 k.p.k. Artykuł ten stanowi, że Sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie została spełniona przesłanka zawarta w przytoczonym artykule. Jak wynika z akt sprawy, oskarżeni to osoby które nie osiągają jakichkolwiek dochodów poza nieregularnymi i niewielkimi dochodami z prac dorywczych, jak też nie posiadają własnego majątku, co za tym idzie</p>	

	nie będą oni w stanie uiścić kosztów, a tych nie można wykonać w formie zastępczej.	
6. 1Podpis		